

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Lagermax spedice a logistika s.r.o.**, se sídlem U Prioru 1059/1, Praha 6, zastoupená JUDr. Evou Koubovou, advokátkou se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2019, č. j. 10 Af 42/2015 – 108,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Evy Koubové.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „*celní úřad*“) rozhodnutími ze dne 23. 6. 2014, č. j. 30978-11/2014-510000-11, a ze dne 23. 6. 2014, č. j. 30978-10/2014-510000-11 (dále jen „*prvostupňová rozhodnutí*“), žalobkyni doměřil clo v celkové výši 133 726 Kč a předepsal jí penále ve výši 26 746 Kč z důvodu nesprávného zařazení dováženého zboží (LED modulů) do podpoložky celního sazebníku. Žalovaný rozhodnutími ze dne 18. 5. 2015, č. j. 22587/2015-900000-304.1, a ze dne 18. 5. 2015, č. j. 22587-2/2015-900000-304.1, změnil prvostupňová rozhodnutí ve výrokové části, pokud jde o odkazy na relevantní ustanovení právních předpisů, dle kterých celní úřad postupoval při vydání prvostupňových rozhodnutí, a za účelem zajištění větší přehlednosti přidal do výroku tabulky s výpočtem dodatečně vyměřeného cla a doměřeného penále (příslušné částky stanovené celním úřadem ovšem nezměnil). Jelikož se dle žalovaného jednalo pouze o formální nedostatky prvostupňových rozhodnutí, ve zbytku tato rozhodnutí potvrdil jako věcně správná.

[2] K doměření cla a ke změně údajů v jednotném celním dokladu došlo na základě výsledků kontroly po propuštění zboží zn. NK041/12/1701, provedené celním úřadem u příjemce zboží, společnosti UNICENTRAL, s.r.o. (dále jen „příjemce“). Ze zprávy o kontrole po propuštění zboží ze dne 12. 12. 2013, č. j. 15829-10/2013-510000-51, vyplývá, že žalobkyně v postavení nepřímého zástupce příjemce zboží toto zboží nesprávně sazebně zařadila, neboť v celním dokladu v kolonce 33 (Zbožový kód) uvedla nesprávný kód TARIC 8531202090 (se kterým se pojí sazba cla 0 %), namísto správného kódu TARIC 8548909099 se sazbou cla 2,7 %.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 6. 5. 2019, č. j. 10 Af 42/2015 – 108, rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Podle městského soudu bylo povinností celních orgánů zajistit, aby měla žalobkyně možnost seznámit se s podklady řízení a mohla se k nim vyjádřit, případně je zpochybnit či učinit návrh na doplnění dokazování. Jinak řečeno, celní orgány sice mohly vycházet ze skutečností zjištěných v průběhu následné kontroly provedené u osoby odlišné od žalobkyně (u příjemce zboží), byly však povinny žalobkyni umožnit, aby uplatnila svá procesní práva (tj. seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim). Podle městského soudu celní orgány této povinnosti nedostály. Celní úřad navíc dostatečně nereagoval na návrh žalobkyně na provedení důkazu vzorkem zboží získaným v průběhu následné kontroly u příjemce zboží, neboť jen konstatoval, že doposud shromážděné důkazy postačují k vydání rozhodnutí. Městský soud v této souvislosti doplnil, že návrh žalobkyně na provedení důkazu vzorkem zboží získaným v průběhu následné kontroly nebyl nikterak „*excessivní*“, obzvláště tehdy, jestliže mezi žalobkyní a celními orgány je sporná právě otázka konkrétních parametrů a vlastností předmětného zboží, jejíž posouzení je klíčové pro sazební zařazení zboží. Jestliže celní orgány - navzdory výslovnému požadavku žalobkyně - nezařadily vzorky zboží mezi podklady pro rozhodnutí, odepřely jí možnost se s nimi řádně seznámit a adekvátně reagovat na skutková zjištění. Pochybení celních orgánů je o to závažnější, že právě zkoumané vzorky a výsledky posouzení jejich vlastností ze strany celní technické laboratoře byly podle obsahu napadených rozhodnutí klíčové pro posouzení věci samé.

[5] Nad rámec výše uvedeného městský soud doplnil, že i pokud by se celní orgány nedopustily shora uvedených pochybení, musel by napadená rozhodnutí zrušit i z toho důvodu, že v mezích došlo ke změně právní úpravy, podle které již celní orgány nejsou oprávněny v případě doměření cla uložit povinnost uhradit penále. Právě s ohledem na změnu právní úpravy ve prospěch žalobkyně a s přihlédnutím k tomu, že na penále je nezbytné nahlížet jako trestní sankci, nemohou s ohledem na závěry rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, napadená rozhodnutí obstát.

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Městskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil obsah spisové dokumentace, neboť ta obsahuje veškeré poklady, jež celní orgány pro svá rozhodnutí využily. Jediná část spisu, kterou žalobkyni nezpřístupnily, se týkala kontrolních zjištění ve vztahu k jiným subjektům. Stěžovatel také uvádí, že kontrola u příjemce zboží proběhla v roce 2013, kdy již příjemce předmětné zboží neměl u sebe. Proto měly celní orgány k dispozici jen pět kusů vzorků zboží, které jim zaslal příjemce v okamžiku dovozu. Právě tyto vzorky zkoumala a prověřila celní technická laboratoř. Ta proto nemohla zpracovat klasický protokol o zkoumání vzorků; pouze prověřila funkčnost předložených vzorků způsobem popsáním v úředním záznamu dne

pokračování

25. 3. 2013, č. j. 15829-4/2013-510000-51. Závěry městského soudu, že celní orgány neumožnily žalobkyni seznámit se s odebranými vzorky zboží a protokolem o jejich zkoumání v celní technické laboratoři tak vychází ze skutečností, které nikdy nenastaly. Současně stěžovatel dodává, že zkoumání vzorků nepředstavovalo pro sazební zařazení zboží stěžejní důkaz. Závěry znaleckého posudku, který navrhovala provést žalobkyně, pak nepřijal z toho důvodu, že z něj není patrné, jak bylo možné ztotožnit zboží se vzorkem zkoumaným znalcem. Není ani zřejmé, jakým způsobem znalec získal vzorek zboží, neboť k jeho dovozu došlo v roce 2012 a znalecké zkoumání proběhlo až v roce 2014 (v té době již nemohl mít příjemce zboží ve své dispozici). Znalec navíc nezkoumal vzorky ve stavu, v jakém se nacházely v době dovozu. Provedená zkouška ze strany znalce tak nebyla způsobilá ověřit vlastnosti zboží.

[8] Následně stěžovatel obsírně polemizuje se závěry městského soudu, podle kterých bylo namístež zrušit napadená rozhodnutí i z toho důvodu, že v mezidobě došlo ke změně právní úpravy, která již nepředpokládá uložení penále v případě doměření cla. Podle stěžovatele je předpokladem pro zrušení rozhodnutí v případě změny právní úpravy, aby sám žalobce brojil proti rozhodnutí o trestu. Žalobkyně však v žalobě nebrojila proti povinnosti hradit penále (které je dle judikatury správních soudů trestem). Stěžovatel sice připouští, že žalobkyně v žalobě navrhovala zrušení jeho rozhodnutí jako celku, nicméně takový návrh je pouze „formální“, neboť významný je jen obsah žaloby a žalobní body. Pokud tedy žaloba argumentaci proti povinnosti k zaplacení penále neobsahovala, nemohl se městský soud danou otázkou zabývat *ex officio* a napadená rozhodnutí zrušit. Současně stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že výrok o vyměření penále je svou povahou akcesorický k výroku o doměření cla, soud by tedy musel shledat důvodnými námitky proti výroku hlavnímu, aby mohl přisvědčit také námitkám vztahujícími se k akcesorickému výroku. Tato podmínka však nebyla v nynějším případě naplněna. Stěžovatel současně městskému soudu vytýká, že žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení, ačkoli důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nebylo pochybení stěžovatele.

[9] Nakonec stěžovatel uvádí, že právní závěry městského soudu k povinnosti hradit penále jsou v rozhodovací praxi správních soudů ojedinělé. Nejvyšší správní soud i některé krajské soudy totiž již posuzovaly povinnost hradit penále v období po přijetí předmětné novely zákona, aniž by však dospěly k závěru o nutnosti zrušení rozhodnutí stěžovatele, které své adresáty zavazovaly k úhradě penále na základě dříve účinné právní úpravy (v této souvislosti odkazuje například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Afs 25/2017 – 47, či ze dne 5. 12. 2018, č. j. 8 Afs 20/2017 – 45).

[10] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Namítá, že celní orgány v dané věci postupovaly ryze formalisticky a odmítly její návrhy na provedení dalšího dokazování směřujícího k odstranění existujících rozporů. Teprve v rámci kasační stížnosti stěžovatel vysvětlil, jakým způsobem celní technická laboratoř zboží zkoumala. Stěžovatel se tedy *de facto* v kasační stížnosti snaží konstruovat novou realitu, která však neodpovídá obsahu spisové dokumentace. Žalobkyně také nesouhlasí se stěžovatelem, že měla nejasnosti ohledně vlastností a účelu využití předmětného zboží, naopak zdůrazňuje, že již od počátku řízení tvrdila, že zboží spadá pod zařazení kódu HS 8531, což chtěla podpořit i navrhovanými důkazy. Podle žalobkyně zkouška v celní technické laboratoři nemohla proběhnout správně, navíc údaje o zkoušce celní orgány žalobkyni nezpřístupnily. Proto se žalobkyně obrátila na znalce, aby posoudil vlastnosti vzorků zboží, které měla k dispozici od příjemce. Příjemce zboží navíc celnímu úřadu nabídl možnost odebrat vzorky zboží z jiné zásilky se shodným zbožím, zda však možnosti odebrat vzorek celní úřad využil, nelze zjistit z části spisu, která byla žalobkyni zpřístupněna. Nakonec se žalobkyně se ztotožňuje

s městským soudem i v tom ohledu, že bylo namíste zrušit napadená správní rozhodnutí i v důsledku přijetí pro ni příznivější právní úpravy.

[11] Stěžovatel v druhém doplnění kasační stížnosti, učiněném v reakci na rozsudek kasačního soudu ze dne 14. 4. 2020, č. j. 4 Afs 184/2019 - 66 (dále také „*rozsudek z dubna 2020*“), který byl vydán v související věci (týká se stejných účastníků řízení a souvisí s nynějším případem i věcně, neboť se rovněž týká doměření cla a penále žalobkyni z důvodu nesprávného zařazení dováženého zboží - LED modulů - do podpoložky celního sazebníku), uvádí, že celní orgány žalobkyni předložily všechny podklady pro rozhodnutí a tyto podklady jsou součástí spisu. Kromě toho namítá, že sazební zařazení dovezeného zboží celní orgány stanovily bez přímého fyzického zkoumání zboží pouze na základě informací podaných příjemcem zboží v průběhu daňové kontroly. Tvrdí také, že celní orgány nikdy formálně neodebíraly vzorky zboží. Ukázkové vzorky zasláné příjemcem doputovaly celním orgánům v poštovní zásilce a bez průvodní dokumentace, která by je umožňovala bezpečně ztotožnit se zbožím propuštěným do volného oběhu při jednotlivých dovozech. V této situaci nemohla celní technická laboratoř provést znalecké zkoumání vzorků, neboť by byly výsledky takového zkoumání zatíženy závažnou vadou. Proto tato laboratoř pouze prověřila funkčnost předložených ukázkových vzorků, o čemž byl učiněn úřední záznam ze dne 25. 3. 2013, č. j. 15829-4/13-510000-51.

[12] Žalobkyně ve vyjádření k druhému doplnění kasační stížnosti odkazuje na své předchozí vyjádření v této věci a dodává, že žalovaný dezinterpretuje její námitky. V průběhu celého řízení pouze namítala, že „*věrohodnost*“ vzorků, které měla k dispozici jako zástupkyně příjemce v celním řízení (a jež podrobila znaleckému zkoumání a výsledky tohoto zkoumání předložila celnímu orgánu), je stejná jako „*věrohodnost*“ vzorků, které měl od příjemce zboží celní úřad.

[13] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost dle § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Předně lze uvést, že skutkově i právně blízce podobnou věcí mezi týmiž účastníky se Nejvyšší správní soud zabýval v již stěžovatelem zmiňovaném rozsudku z dubna 2020 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Z důvodu značné podobnosti mezi ním a nyní projednávanou věcí (včetně podobné kasační argumentace a odůvodnění napadených rozsudků městského soudu), Nejvyšší správní soud vychází ze závěrů judikovaného případu také v nyní projednávané věci.

[17] Z rozhodnutí žalovaného i ze všech podání žalobkyně je patrné, že spornou otázkou v nyní projednávaném případě je posouzení vlastností zboží (zjednodušeně řečeno jde o to, zda LED moduly fungují samostatně – tedy jde o dokončené výrobky, nebo musí být vzájemně propojeny, aby plnily svou funkci). Zodpovězení této otázky je rozhodné pro celní zařazení zboží, byť se stěžovatel snaží tvrdit opak. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že pokud žalobkyně v průběhu správního i soudního řízení aktivně rozporovala vlastnosti zboží vyhodnocené celními orgány, nelze bez dalšího odmítnout její požadavek, aby byly přezkoumány

pokračování

vlastností konkrétních vzorků zboží. Jinými slovy, žalobkyně musí mít možnost polemizovat se závěry celních orgánů ohledně vlastností zboží a tyto závěry reálně zpochybnit. Právě k tomu směřovaly důkazní návrhy, které žalobkyně neúspěšně požadovala provést v řízení před celními orgány.

[18] Lze si přitom z povahy věci představit více způsobů, jak mohly celní orgány žalobkyni umožnit vymezit se vůči jejich závěrům o vlastnostech zboží, které vedly k doměření cla a vyměření penále. V ideálním případě by bylo vhodné, aby jí předložily konkrétní vzorky zboží, které celní technická laboratoř zkoumala, a umožnily jí, aby je na své náklady podrobila znaleckému zkoumání. Jestliže již celní orgány neměly tyto vzorky k dispozici, mohly jí alespoň předložit dokumentaci, ze které by byly zřejmé vlastnosti zboží i postupy, jak celní technická laboratoř zkoumala vzorky a na základě jakých skutečností dospěla k závěru o konkrétních vlastnostech zboží. Takový dokument však ve spisové dokumentaci není. Úřední záznam vyhotovený Celním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 25. 3. 2013, č. j. 15829-4/2013-510000-51, na nějž odkazuje stěžovatel v kasační stížnosti, totiž neumožňuje přezkoumat, jakým způsobem probíhala zkouška vlastností zboží, ačkoli je tato otázka klíčová pro sazební zařazení zboží. Jinak řečeno, pokud celní orgány nemají vzorky zboží k dispozici, musí být součástí spisové dokumentace takový podklad, který umožní přezkoumat, zda vlastnosti zboží byly na vzorcích předložených příjemcem zjišťovány řádným způsobem. Této povinnosti ovšem celní orgány nedostály.

[19] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že zkoumání vzorků nepředstavovalo pro sazební zařazení zboží stěžejní důkaz. Taková skutečnost však z jeho rozhodnutí nevyplývá (viz strana 7 rozhodnutí stěžovatele). Zde je sice uvedeno, že stěžovatel vycházel při posuzování celního zařazení zboží z několika podkladů, zejména pak ze sdělení příjemce zboží a úředního záznamu ze dne 25. 3. 2013, č. j. 15829-4/2013-510000-51, následně ale konstatoval, že ze sdělení příjemce zboží vyplývá, že LED moduly jsou určeny pro sestavování komplikovanějších a větších návěstí dle požadavků zákazníků, přičemž **v okamžiku dovozu mohou být jednotlivé moduly také samostatně funkční po připojení elektrického zdroje a připojení jednotky dodávající datový obsah**. Dále uvedl, že z úředního záznamu ze dne 25. 3. 2013, č. j. 15829-4/2013-510000-51, vyplývá, že při praktické zkoušce učiněné celní technickou laboratoří se ukázkové vzorky LED modulů po připojení konstantního napětí náhodně rozsvěcovaly a zhasínaly, z čehož vyplynulo, že řídicí elektronika na zadní straně LED modulů má sama o sobě minimální vliv a v dováženém stavu (tzv. bez připojení dalších zařízení) není schopna přehrát text nebo obraz. Právě z posledně uvedeného úředního záznamu **stěžovatel dovodil, že se jedná o nedokončené výrobky**.

[20] Jakkoli stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že zkoumání vzorků nepředstavovalo stěžejní důkaz pro celní zařazení zboží, z jeho rozhodnutí vyplývá opak. Jak je zdůrazněno výše, příjemce ve sdělení totiž uvedl, že moduly mohou být za určitých podmínek samostatně funkční, což se ostatně žalobkyně snažila prokázat také znaleckým posudkem. Pokud tedy stěžovatel nyní v kasační stížnosti tvrdí, že příjemce zboží ve svém sdělení uvedl, že LED moduly jsou určeny pro sestavování složitějších zařízení, poněkud účelově zdůraznil jen část informací, které mu příjemce poskytl a jež slouží na podporu jím zastávaného závěru. Skutečnost, že jednotlivé moduly mohou být také samostatně funkční po připojení elektrického zdroje a připojení jednotky dodávající datový obsah, však zamlčel.

[21] Nejvyšší správní soud v návaznosti na shora uvedené shrnuje, že samotná skutečnost, že celní orgány neumožnily žalobkyni seznámit se s vzorky zboží od příjemce, ještě bez dalšího nezakládá nezákonnost jejich postupu. O nezákonném postupu ale svědčí to, že ve správním spise není obsažen žádný protokol o zkoušce vlastností zboží či jiný dokument, ze kterého

by bylo zřejmé, jak celní technická laboratoř postupovala a proč dospěla k daným závěrům. Jak je popsáno výše, úřední záznam ze dne 25. 3. 2013, č. j. 15829-4/2013-510000-51, není v tomto ohledu dostatečný, neboť je natolik stručný a nekonkrétní, že neumožňuje žalobkyni se vymezit vůči závěrům celní technické laboratoře ohledně vlastností zboží, které je rozhodné pro zařazení zboží do celního sazebníku. Tento postup pak způsobuje nezákonnost rozhodnutí stěžovatele (což shodně hodnotil i městský soud v napadeném rozsudku).

[22] Dále Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení námitky, v níž stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že změna relevantní právní úpravy je sama o sobě důvodem ke zrušení žalobou napadených rozhodnutí.

[23] Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši 20 %, je-li daň zvyšována.*

[24] Podle § 22 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění účinném ke dni rozhodování městského soudu (dále jen „celní zákon“), *z částky doměřeného cla nevzniká penále.*

[25] Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že napadená rozhodnutí celních orgánů nemohou obstát i z toho důvodu, že v mezičase od jejich vydání do vydání rozsudku městského soudu došlo ke změně právní úpravy, která již v případě doměření cla nepočítá s uložením penále (viz výše). Jak trefně upozornil městský soud, do přijetí celního zákona č. 242/2016 Sb. vznikala daňovým subjektům na základě § 251 daňového řádu v případě doměření cla povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřeného cla. Nově přijatý celní zákon, který vstoupil v účinnost dne 29. 7. 2016, však v § 22 stanoví, že z doměřeného cla již daňovému subjektu povinnost hradit penále nevzniká.

[26] Městský soud v dané souvislosti také příležitostně poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2013 - 46, podle něhož je nezbytné nahlížet na penále jako trest. Současně odkázal i na výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 104/2013 - 46, podle kterého mají krajské soudy povinnost při posuzování rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt, přihlídnout k aktuální právní úpravě v době vlastního rozhodování. Zda došlo ke změně právní úpravy, musí v intencích citovaného usnesení rozšířeného senátu krajské soudy zjišťovat *ex officio* i bez žalobní námitky.

[27] Nad rámec shora uvedeného lze zmínit, že třetí senát právní názor vyslovený rozšířeným senátem v usnesení č. j. 5 As 104/2013 - 46 nesdílí, tedy nemá za to, že by mohla (a měla) být při rozhodování soudu zohledněna pro pachatele příznivější právní úprava, která však vstoupila v účinnost až po právní moci napadených správních rozhodnutí, neboť tento právní názor odporuje doktríně soudního i správního trestání i pozitivní úpravě soudního řádu správního (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.). Je si však vědom toho, že nerespektování právního názoru vysloveného rozšířeným senátem je rozhodovacím excesem (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2010, č. j. 1 As 77/2010 – 95). Jakkoli není *a priori* vyloučeno, aby se tříčlenný senát odchýlil i od právního názoru rozšířeného senátu, a to cestou opětovného předložení téže právní otázky rozšířenému senátu v rámci jiného řízení, než v němž rozšířený senát rozhodoval napoprvé, podmínkou *sine qua non* takového postupu je, aby v mezidobí došlo k zásadní změně okolností, pro niž je možné očekávat odlišný postoj rozšířeného senátu než v předchozím případě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 – 77). Třetí senát však neshledal, že by ode dne jeho rozhodnutí došlo k jakémukoli posunu, který by zakládal důvodný předpoklad možného odlišného postoje rozšířeného senátu k řešené otázce.

pokračování

[28] Lze tedy shrnout, že v projednávané věci postupoval městský soud v souladu se shora uvedenou judikaturou rozšířeného senátu, jestliže ke změně právní úpravy přihlédl z úřední povinnosti a konstatoval, že i pokud by shledal ostatní žalobní námitky nedůvodnými, byl by povinen napadená rozhodnutí zrušit i z tohoto důvodu. Nebylo třeba, aby žalobkyně výslovně brojila proti výroku rozhodnutí o vyměření penále, podstatné je, že rozhodnutí stěžovatele napadla v plném rozsahu (tedy brojila rovněž proti povinnosti k uhrazení penále z doměřeného cla). Pro úplnost lze zmínit, že právní úprava obsažená v § 22 celního zákona - vylučující vyměření penále z doměřeného cla - byla aplikována shodným způsobem i v jiných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (například v rozsudcích ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 Afs 5/2019 – 51, či ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 Afs 33/2019 – 38).

[29] Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že v několika věcech tento soud postupoval *de facto* odlišně (například v případech, na něž stěžovatel odkázal v kasační stížnosti; viz odstavec [9] shora), neboť mlčky aproboval postup krajského (respektive městského) soudu, jenž opomenul zohlednit změnu právní úpravy ve prospěch tehdejších žalobců. K tomu lze uvést, že pokud v některých případech došlo mimoděk k nerespektování názoru rozšířeného senátu, nezavazuje to Nejvyšší správní soud k tomu, aby v tomto pokračoval i v dalších věcech. Rovněž to nepředstavuje důvod pro případné předložení věci rozšířenému senátu, neboť ten již svůj pohled na věc vyložil (viz odstavec [26] výše), a nyní rozhodující senát je jeho právním názorem vázán.

[30] Nejvyšší správní soud nakonec uvádí, že žalobkyně měla v řízení před městským soudem plný úspěch, a proto bylo namístě, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení o žalobě. Kasační námitka stěžovatele tvrdící opak je tedy nedůvodná. Tím spíše, že důvodem pro vydání zrušujícího rozsudku městského soudu nebylo pouze přijetí pro žalobkyni příznivější právní úpravy ohledně penále z doměřeného cla, k němuž došlo až po vydání žalobou napadených rozhodnutí, nýbrž zejména výše popsané vady řízení před celními orgány.

[31] Lze tedy shrnout, že městský soud posoudil uvedené právní otázky správně, napadený rozsudek je tudíž zákonný. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s.

[32] O náhradě nákladů tohoto řízení Nejvyšší správní soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení náleží procesně úspěšné žalobkyni.

[33] Žalobkyni přísluší náhrada nákladů za dva úkony právní služby učiněné její zástupkyní, a to za vyjádření ke kasační stížnosti, obsahující skutkový i právní rozbor věci [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“], a další poradu s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], která se týkala dalšího postupu v řízení o kasační stížnosti. Žalobkyni tak náleží odměna ve výši 3 100 Kč za každý úkon právní služby [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu], tedy celkem 6 200 Kč, společně s náhradou hotových výdajů za každý úkon právní služby ve výši 300 Kč, celkem tedy 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupkyně žalobkyně doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil Nejvyšší správní soud odměnu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 % z přiznané odměny. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí 8 228 Kč. Tuto částku

je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně advokátky JUDr. Evy Koubové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu